

പ്രബോധകന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

എം. എം. അക്ബർ

തങ്ങൾ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സമുദായത്തെ സർവശക്തൻ പഠിപ്പിച്ച പാൻമാവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. മുഴുവൻ മനുഷ്യരിലേക്കുമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട മുഹമ്മദ് നബി (സ)യോടെ പ്രവാചക ശൃംഖലക്ക് അവസാനം കുറിക്കപ്പെട്ടു; അവസാന നാളുവരെയുള്ള മുഴുവൻ ആളുകൾക്കുമുള്ള മോചനത്തിന്റെ മാർഗമാണ് അദ്ദേഹം കാണിച്ചുകൊടുത്തത്; അവരിലേക്ക് മൊത്തമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയോഗം. പ്രസ്തുത നിയോഗം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പ്രഖ്യാപനമാണ് സുറത്തുൽ മാഇദയിലെ മൂന്നാം വചനത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നത്.

“ഇന്ന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ മതം പൂർത്തിയാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ നിറവേറ്റിത്തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മതമായി ഇസ്ലാമിനെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് തൃപ്തിപ്പെടുത്തിരിക്കുന്നു. വല്ലവനും പട്ടിണി കാരണം (നിഷിദ്ധമായത് തിന്നുവാൻ) നിർബന്ധിതനാകുന്നപക്ഷം അവൻ അധർമ്മത്തിലേക്ക് ചായ്വുള്ളവനെല്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ഏറെ പൊറുക്കുന്നവനും കരുണ കാണിക്കുന്നവനുമാകുന്നു”.

തന്റെ ദൗത്യം താൻ പൂർത്തീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതിന് പതിനായിരക്കണക്കിന് അനുചരന്മാരുടെ സാക്ഷ്യത്തോടെ അല്ലാഹുവിനെ സാക്ഷിനിർത്തി പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവസാനത്തെ ദൈവദൂതൻ തന്റെ അന്തിമ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചത്. “ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുതന്നില്ലയോ?”യെന്ന മുഹമ്മദ് നബി (സ)യുടെ ചോദ്യത്തിന് ഏകകണ്ഠമായി “അതേ ദൈവദൂതരേ”യെന്ന് മൊഴിഞ്ഞ അനുചരന്മാരെ തന്റെ ദൗത്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്ന ഉത്തരവാദിത്തംകൂടി ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചത്. “എത്തിയവർ എത്താത്തവർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കട്ടെ” പ്രവാചകൻ (സ) ഏൽപ്പിച്ച ഈ മഹത്തായ ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ നിർവഹണത്തിനുവേണ്ടി ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ദിശകളിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യുന്ന സഹാബിമാരെയാണ് പിന്നീട് നാം കാണുന്നത്. ഭൂഗോളത്തിൽ ബാങ്ക് വിളിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു നിമിഷംപോലും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നില്ലെന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായതിന് നിമിത്തമായിത്തീർന്നത് സത്യദീനിന്റെ പ്രചരണം വ്യക്തിപരമായ ബാധ്യതയായി ഏറ്റെടുത്ത സഹാബിമാരുടെയും താബിളുകളുടെയും ലോകമാനവും തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത ത്യാഗപരിശ്രമങ്ങളാണ്. അല്ലാഹുവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയെന്ന പ്രവാചകൻ (സ) ഏൽപ്പിച്ച ബാധ്യത നിർവഹിക്കുവാൻ അവർക്ക് ഭൗതികമായ യാതൊന്നുംതന്നെ ഒരു തടസ്സമായിത്തീർന്നില്ല. സർവശക്തനിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലം മാത്രം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്തുത പ്രവർത്തനത്തിന് ഈമാനിന്റെ ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. വൂർആനിലേക്കും പ്രവാചക ചര്യയിലേക്കും തങ്ങളുടെ മൂന്നിലുള്ള പ്രബോധിതരെ ക്ഷണിക്കുകയും സ്വന്തം ജീവിതം അവ പ്രകാരം ചിട്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന വൈരുദ്ധ്യം അവരിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രമാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള ഒരു മുസ്ലിമെവിടെയെന്ന ചോദ്യത്തിന് ‘ഇതാ.....എന്നിലേക്ക് നോക്കൂ’ എന്ന് പറയാൻ ധൈര്യമുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. സ്വന്തം നാവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ശവം തീനികളായിത്തീർന്ന് സമൂഹത്തിന്റെ ശാപമായിത്തീരാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത അവരെക്കുറിച്ച് സമകാലികർക്കുണ്ടായ മതിപ്പ് അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലതയിൽ നിന്നുയിർകൊണ്ട ജീവിത മാതൃകയുടെ സ്വാഭാവികമായ അനുരണനമായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നവൻ ‘ഞാൻ മുസ്ലിമാണ്’ എന്ന് പറയാൻ ധൈര്യമുള്ളവനാകണമെന്ന് പറഞ്ഞ വൂർആൻനികോപദേശത്തെ അനാർഥമാക്കുവാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു.

“അല്ലാഹുവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും സൽകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ‘തീർച്ചയായും ഞാൻ മുസ്ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിലാകുന്നു’ എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തവനേക്കാൾ വിശിഷ്ടമായ വാക്ക് പറയുന്ന മറ്റാരുണ്ട്” (വി.ഖു. 41:33).

സ്വന്തം ജീവിതത്തെ എപ്പോഴും പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടത് പ്രബോധകന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിന്റെ വക്താക്കളായി നിലകൊള്ളുന്നവരുടെ ജീവിതം സ്വാർഥതയും അസൂയയും നിറഞ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങളുടേതാണെങ്കിൽ അവർ രണ്ടുതരം ദ്രോഹമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒന്ന് സ്വന്തം നഫ്സിനോട് ചെയ്യുന്ന ദ്രോഹമാണ്. രണ്ടാമത്തേത് പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങളോടുള്ള ദ്രോഹമാണ്- ഇസ്ലാമി

ക പ്രബോധനത്തിന്റെ ബാനറോട്ടിച്ച നെറ്റിയുമായി നടക്കുന്നവന്റെ ഓരോ തെറ്റുകളും ഈ ദർശന പ്രവർത്തനത്തെക്കൂടി ദോഷകരമായി ബാധിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനും അതനുസരിച്ച് ജീവിതം ചിട്ടപ്പെടുത്തുവാനും നമുക്ക് കഴിയണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് സ്വന്തം ജീവിതം നല്ലതാണെന്ന് ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് പറയിപ്പിക്കാൻ പ്രബോധകന്മാർ ബോധപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കണമെന്ന് ആരും മനസ്സിലാക്കിക്കൂടാത്തതാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതം നാം നന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നത് സർവശക്തനിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചാണ്; അവനിൽനിന്നുള്ള ശിക്ഷയെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ്. ജനത്തെക്കൊണ്ട് നല്ലവൻ എന്ന് പറയിപ്പിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി നാം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾ വഴിതെറ്റുകയും നരകത്തിൽ ആപതിക്കുവാനുള്ള ലോകമാന്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളായി അവ മാറുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ പ്രബോധകരെന്ന നിലക്കുള്ള നമ്മുടെ ചെറിയ പിഴവുകൾപോലും ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുമെന്നും അവപോലും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നുമുള്ള ചിന്ത നമ്മെ നന്മയിലേക്കും കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമാലുക്കളാക്കുന്നതിലേക്കുമാണ് നയിക്കുക. അതാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചതെന്ന് പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. ലോകമാന്യം വഴി കർമ്മങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന വസ്തുത ഊന്നിപ്പറയുന്ന ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളും ഹദീസുകളും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ എപ്പോഴും ആന്ദോളനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നരകത്തിലേക്കുള്ള കർമ്മങ്ങളായിത്തീരുന്നതുമെന്ന് എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്